

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIË.

EVANGELINE BOOTH, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter

JOHANNES W. DE GROOT, Kommandant.

37ste JAARGANG No. 6.

Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.

JUNI 1936.

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Oost-Indië : Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

NIEUW TEHUIS VOOR ZIEKE EN BEHOEFTIGE INLANDERS TE KASIJAN IN ZUID-DJEMBER.

NDER zeer groote belangstelling van de zijde van het B.B. zoowel als van particulieren, werd op 20 April bovengenoemde nieuwe inrichting geopend door den Kommandant. Wij laten gaarne de Pers hierover aan het woord.

De voorgeschiedenis. Waar Kasijan ligt en wat het vroeger was.

Kasijan ligt in het Zuid-Oosten van den vier-hoek Tanggoel-Wetan, Djember, Poeger en Kentjong. In dit complex heeft de suiker-industrie haar laatste, allergrootste en helaas nuttelooze energie ontplooid. Een reusachtige vlakke is er geïrrigeerd, tientallen van millioenen guldens zijn verwerkt, suiker-fabrieken van de nieuwste constructie opgericht. Maar er is nauwelijks gemalen en niet eens door alle fabrieken. Stil ligt heel de machinerie. Wat echter gebleven is, de waterverdeling, komt den tani ten goede.

Tijdens het graven van de zware irrigatiekanalen, welke het overtollige water moesten afvoeren, moerassen in bouwvelden herscheppen, werd gebruik gemaakt van den arbeid van gestraften en in „Kasijan” bouwden men voor hen „noodgevangenen”, van bilik, tusschen houten palen, op steenen fundeering.

Een groot complex van tijdelijk materiaal, omgeven door prikkeldraadversperringen.

Zoodra de werken waren voltooid, trokken de gevangenen heen en werden de poorten gesloten.

Weinig zal men toen vermoed hebben, dat ze nog eenmaal, nu voor positieven socialen arbeid, zouden worden geopend.

**

De crisis kwam! De Inheemsche maatschappij bleek op den duur niet in staat allen, die zonder middel van bestaan raakten, te absorberen. Langs de wegen vond men de paria's, de bedelaars, de zwervers, die, uitgestooten door de samenleving, overgeleverd waren aan ellende. Natuurlijk bevinden zich luien, kwaden en a-socialen onder hen, maar 900 wegens bedelarij en landlooperij, alléén in de gevangenis van Soerabaja opgesloten, spraken toch een te schrille taal, dan dat men het verschijnsel kon misverstaan.

Het was in dien tijd, dat wij in verschillende artikelen wezen op de noodzakelijkheid om een Indisch Veenhuizen te stichten en vooral om te komen tot bedelaarskolonies, waar men de zwervers zou kunnen bergen, die op de grenzen der steden of de bermen van de buitenwegen hun lot gelaten afwachten.

Opening door Kommandant De Groot — Mevrouw Kuneman, presidente van het Prov. Comité voor Oost-Java van het ASIB, houdt een hartelijke toespraak — Mevr. De Jonge-geb. van Wassenaer zendt gelukwenschen.

Het Leger des Heils, gebukt onder toenemende lasten, onder steeds klemmender zorg, bij zóóveel beroep op zijn liefde en toewijding, gedurende de crisisjaren, heeft het aangedurfd, de organisatie op zich te nemen. Gesteund door geld van het Asib, door de regentschappen, en het Departement van Justitie pakte het Leger aan, zette de Kommandant zijn schouders onder den nieuwen last. En zie: binnen zeer korten tijd kreeg de voor dit werk uitgezochte majoor Uylings

verlossing, want zeer velen onder hen zijn gebroken naar lichaam en geest. Zij kunnen niet meer verder, zonder hulp.

Kasijan ligt in een gezonde streek. Dichtbij, in het Zuiden, rijst het Kalkgebergte. Rondom, zoo ver het oog ziet is het land bebouwd. Het is er rustig en stil, vredig en vertrouwd.

De plechtige opening.

Tegen half vijf is het open gebouwde, waarin de openings-plechtigheid

de heeren O. J. Loggers, Adviseur van D.B.A.K., W. Ch. van Gasselt, Hoofd-Administrateur van de s.f. „Djatiroti”, Grevers, wd. administrateur van „Manggisán” en nog vele andere dames en heeren zoowel uit ambtelijke als particuliere kringen, teveel om allen te noemen.

**

Te half vijf, toen de resident was gekomen, trad de krachtige figuur van den Kommandant van het Leger, de heer De Groot, naar voren. Hij domineerde dadelijk. Met zijn opgewekte stem noodigde hij de aanwezigen, na hen te hebben welkom geheeten, uit om met hem en de officieren, naar Legermanier samen te zingen.

Dat was een critiek oogenblik voor

Op onze foto ziet men, in het midden, van rechts naar links Kommandant De Groot, mevr. Van Romondt, mevr. Kuneman, Resident Van Romondt en Resident Sonneveldt.

met zijn vrouw het voor elkaar, de vervallen loods, schuren, goedangs, etc. zij het primitief, weer bewoonbaar te maken en geschikt voor het doel. Slaaptafels, matjes, kribben, een „gerief” voor lieden als de hier op te nemen zwervers, vonden hun weg naar Kasijan. Kasijan werd gewit en gereinigd, gelapt en gestopt, zoodat met minimum kosten een goed verblijf ontstond.

En eigenlijk gelijk met dit werk kwamen reeds de eerste bedelaars binnen. Een paar dagen geleden zond alléén Soerabaja's politie, er vijf en zeventig!

Ook hier, evenals te Semarang worden nu de zwervers voor de keuze gesteld, door den landrechtter te worden veroordeeld, op grond van bedelarij en landlooperij, dan wel vrijwillig naar Kasijan te gaan. En de moeden en zwakken kiezen het laatste. De meesten vinden in hunne opname de

zal plaats vinden reeds zoo goed als geheel met genoodigden gevuld.

Onder dezen kan men in de eerste plaats opmerken mevrouw M. D. Ch. M. Kuneman-Roche, echtgenote van den Gouverneur van Oost-Java, en den heer H. J. Sonneveldt, resident ter beschikking van dien Gouverneur; den resident van Besoeki, den heer Ch. A. van Romondt, en verder de Regenten en Ass.-Residenten van Bondowoso, Djember, Loemadjang en Panaroekan, den Patih van Djember, het overgrote deel der wedono's en controleurs en asp. controleurs benevens vele andere vertegenwoordigers van het B.B. in het Regentschap Djember. Bijna zonder uitzondering allen vergezeld van hunne dames.

Tevens zijn aanwezig de heeren J. W. Folkersma en J. J. Brinkman, resp. Hoofd-Administrateur der Landb. Mij. „Oud-Djember” en vertegenwoordiger van de Besoeki Tabak Maatschappij,

verscheidene bestuursambtenaren. We gelooven niet, dat velen van de regenten, patih's, assistent-residenten en planters, ooit gezamenlijk een Legerlied hebben aangeheven. Maar zij ontkwamen niet aan Kommandant De Groot, die zei: „De praktische arbeid van het Leger des Heils begint altijd met zingen. Rondom de wereld zingen wij.” En uit het boekje, dat ieder kreeg, werd aangeheven: „Komt laat ons zingen, al te zaam: God is goed.”

Het ging eerst niet best. Mooi klonken de geoeffende stemmen van den Kommandant en zijn vrouw, krachtig als een voorzanger uit een Gereformeerde kerk weerde zich de majoor, maar het Binnenlandsch-Bestuur, zoo Europeesch als Inlandsch, zweeg bescheiden. Alleen enkele dames vielen voor en na in. Maar wat Kommandant De Groot nu eenmaal wil .....

(Vervolg pag. 2).

Jezus Christus

onze Voorbidder

door Kapitein R. v. Kralingen

„Hij kan volkomen zalig maken, die door Hem tot God gaan, alzoo Hij altijd leeft om voor hen te bidden.”
Hebr. 7. 25.

DE schrijver van den brief aan de Hebreërs, tracht de hooge voortreffelijkheid van onzen gezegenden Verlosser, Jezus Christus, te doen uitkomen door hem te vergelijken met de Levitische priesters van het Oude Testament.

Deze priesters waren echter sterfelijke menschen, die elkander opvolgden, maar onze Heer bekleedt een priesterambt, dat op geen ander overgaat. Hierdoor komt Paulus tot den uitroep, dat „Hij volkomen kan zalig maken”, als Een, Die het werk van onze behoudenis niet slechts heeft aangevangen, maar het ook door alle geslachten heen voortzet en voltooit in degenen, „die door Hem tot God gaan.”

Eeuwen en geslachten mogen elkaar opvolgen, „Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in der eeuwigheid.”

Hooge waarde heeft voorzeker Zijn lijden en sterven, waardoor Hij onze verzoening met God, het werk onzer verlossing van zonde en dood volbracht. Doch wat zou het ons gebaat hebben, zoo Hij uit den dood niet was opge-

staan en in Heerlijkheid verhoogd, om het werk der verlossing van het menschelijk geslacht door alle eeuwen heen voort te zetten en te voltooiën, „alzo Hij altijd leeft om voor ons te bidden”?

Overgeleverd om onze zonden, moest Hij ook worden opgewekt en verhoogd aan de rechterhand des Vaders om voor ons te pleiten tot onze rechtvaardigmaking.

Welk een troostvolle gedachte, waaraan wij iederen dag behoefte hebben! Of gaat er wel een dag voorbij, waarop wij de gunst des Allerhoogsten niet door talloze tekortkomingen, struikelingen en zonden verbeuren? Dezelfde Heer en Zaligmaker, Die Zich voor ons aan den schandelijksten en meest smartelijken dood overgaf, leeft in den hemel om ook voor ons te bidden.

**

Niet alleen heeft Hij door Zijn verzoenend sterven ons verlost, maar Hij bewaart ons ook als Zijn verlost en voltooit onze verlossing door Zijn pleiten bij den Vader. Hij geeft ons kracht in onze zwakheden, houdt ons staande, waar wij zouden struikelen, richt ons op, als wij gevallen zijn, en leidt ons langs verschillende wegen om ons tot Gods eer, naar Zijn beeld te vormen. Onze ziel geeft Hij rust, ons geweten wordt gezuiverd, en Zijn

kracht in onze zwakheid volbrengende, maakt Hij ons dagelijks sterker en reiner. Eenmaal zal Zijn werk in ons voltooid zijn, wanneer „wij in één punt des tijds veranderd worden”, als Hij ons tot Zich neemt in Heerlijkheid en ons de woningen van het huis Zijns Vaders binnenleidt.

Welk een Verlosser, Die ons Zijn liefde aan het kruis op het schoonst deed blijken en Die nu in Heerlijkheid verhoogd, nog bij den Vader voor ons bidt! En Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde! O, dat wij dan ook „door Hem tot God gaan!” Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven! Niemand komt tot den Vader, dan door Hem. En zoo wij langs anderen weg tot den Vader zouden willen gaan of zalig zouden trachten te worden, wij zouden bedrogen uitkomen. Gelijk er slechts één God is, zoo is er ook slechts „één Middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus.” Buiten Hem is er voor zondaren geen heil of redding. In Hem alleen kunnen wij vinden, datgene, wat al onze behoeften voor tijd en eeuwigheid bevredigen kan.

Hij, Die in de dagen Zijns vleesches, in alle dingen, gelijk als wij is verzocht geweest, Hij weet ook medelijden te hebben met onze zwakheden en ons ter hulpe te komen, als wij verzocht worden van het kwade. Die in ons een goed werk begon, zal het ook voleindigen!

Laat ons dagelijks in het geloof aan Jezus Christus onzen Heer, tot den Vader gaan, steeds meer zullen wij den troost en de vreugde dier groote waarheid dan leeren verstaan en het ondervinden, dat, „Hij volkomen zalig kan maken degenen, die door Hem tot God gaan, alzoo Hij altijd leeft om voor ons te bidden.”

KIJK ER NIET NAAR!

Er wordt een geschiedenis verteld over een man, die eens aan een Oostersch vorst vroeg hem te zeggen, hoe hij de verzoeking kon ontloopen.

De koning gebood den man een platte schaal boordevol met olie te nemen en deze door de straten der stad te dragen, zonder een druppel te morsen.

„Als ge één druppel morst”, zei de koning, „zal uw hoofd worden afgehouden.” En hij gebood twee beulen met uitgetrokken zwaard achter den man aan te gaan en zijn orders ten uitvoer te brengen.

Juist werd in die stad kermis gehouden en de straten waren vol menschen. Doch onze vriend was erg voorzichtig en kwam bij den koning terug zonder één druppel van de olie gemorst te hebben. Toen vroeg de koning hem:

„Hebt ge nog bekenden gezien, terwijl ge door de straten liep?”

„Neen”, zei de man, „ik had alleen gedachten voor de olie en heb niets anders gezien.”

„Dan”, antwoordde de koning, „hebt gij geleerd, hoe verzoeking te ontloopen. Laat Uw blik even vast op God gericht zijn, als hij was op de schaal met olie. Dan zult ge nimmer voor de verzoeking tot zondigen bezwijken.”

Het geheim van geluk is niet gelegen in het doen van datgene, wat we prettig vinden, maar daarin, dat we prettig vinden, wat we moeten doen.

Begin de veredeling van uw hart niet met het aankweken van goede beginselen, maar met het uitsnijden van slechte.

„DIE DEN ARME VERDRUKT, SMAADT DESZELFS
MAKER; MAAR DIE ZICH DES NOODDRUFTIGEN
ONTFERMT, EERT HEM.”

SALOMO.

Vervolg van pag. 1

Het werd overgedaan en nog weer, en eindelijk toch klonk het blijmoedige lied van vertrouwen op en dreef de melodie over de kolonie, waar reeds een honderdtal armsten der armen waren gehuisvest.

De toespraak van den Kommandant.

Dan richtte de Kommandant zich tot de aanwezigen, allereerst tot mevrouw Kuneman en resident van Romondt. Dankend voor de belangstelling hier getoond, wees hij op het verdienstelijk werk van den afdeulingsbestuurder, die de aandacht op Kasijan had gevestigd en had volgehouden ook, zóó volgehouden, dat hij wel een officier had moeten zenden; de naam van ass. resident Fikenscher werd hierbij met eere vermeld.

„Wij willen dit geen bedelaarskolonie noemen”, aldus ging de Kommandant verder. Het is een inrichting voor zieke en behoeftige inlanders. Dat klinkt beter en is het ook. Hun wonden willen wij verbinden en hun ziel troosten. Wij gelooven in Gods liefde en Christus ging uit om de zwakken te voeden en de ellendigen te kleeden. Dat is het Christendom van de daad: vrede brengen, blijdschap aan ieder mensch.

Spreker richtte zich daarop tot het Asib, zijn dank uitsprekend voor den steun, dien hij van haar voor dit werk mocht ondervinden. „Wij staan nog maar aan het begin”, zeide hij. „Met aller hulp zullen wij verder gaan en aan den naam Kasijan de mooie betekenis geven, welke in het woord ligt opgesloten”. Hierop stelde de Kommandant den beheerder, Majoor Uylings en zijn vrouw voor als beproefde Legerstrij-

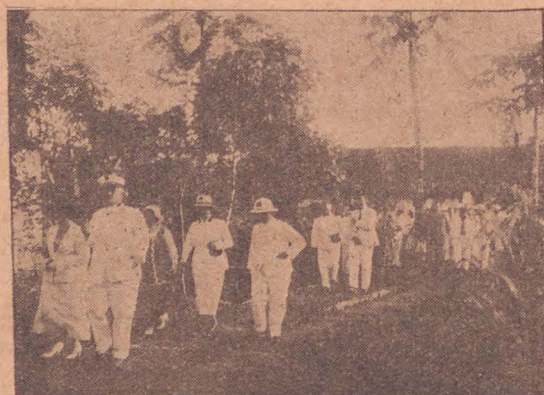
ders, die in leprozenarbeid, in sociaal en maatschappelijk werk hun beste krachten gegeven hebben.

Het volgende telegram van mevrouw De Jonge, echtgenote van den Gouverneur-Generaal werd hierop voorgelezen.

„Hartelijke gelukwensen — succes toegewenscht met nobel streven.”

**

Als tweede spreker trad de resident van Besoeki, de heer Ch. A. van Romondt naar voren, die de wordingsgeschiedenis van dit Tehuis in het licht stelde. Hij wees er in zijn uitgewerkte rede op, dat de samenleving niet meer

De rondgang over het terrein.

in staat is, zorg te dragen voor de door den crisis getroffen. Zij stoot hen af, en wanneer niet wordt ingegrepen, wat dan? Wie kent de zwervers niet? Sympathiek zijn ze lang niet allen, vele slechte elementen worden onder hen gevonden, maar wees niet te snel met uw oordeel.

Niettemin komt het misdadige element hier vaak tot uiting, heeft de politie veel extra werk door hen. Aan

de beroepswervers is weinig te doen. Sommigen verkeeren reeds in zeer deplorabelen toestand. Deze feiten onderkend, kwam spreker op het denkbeeld, dat er door samenwerking van Asib en de regentschappen een bedelaarskolonie moest komen, onder beheer van het Leger des Heils.

Nadat de spreker nog in het vooruitzicht had gesteld, dat deze inrichting zal worden aangewezen als erkende inrichting voor veroordeelden en afzichtelijken, besloot hij zijn rede met een opwekking de kolonie te steunen.

Rede van mevr. Kuneman.

Dan spreekt mevrouw Kuneman, daartoe door den Kmdt. uitgenoodigd, ongeveer als volgt:

Kommandant de Groot, dames en heeren!

Onze dankbare gedachten gaan vandaag in de eerste plaats uit naar God, zonder Wien niets tot stand kan komen en dan naar mevrouw de Jonge, die door het oprichten van A.S.I.B. ons in staat heeft gesteld o.a. om in samenwerking met het Leger des Heils en met de hulp van Kdt. de Groot, wiens organisatiegaven algemeen bekend zijn, dank zij mede den steeds onvermoeiden ijver van zijn mannetjes, dit zoo broodnoodige werk te Kasijan-Lor voor de armsten der armen tot stand te brengen.

Toen de eerste besprekingen over Kasijan-Lor in November bij mij thuis werden gehouden voelde het Provinciale Comité voor A.S.I.B. in Oost-Java onmiddellijk, dat er iets goeds te bereiken was, maar de gelden waren er niet en daarom moest er zoo lang mee gewacht worden om een beslissing te nemen.

Ook de Javaansche dames toonden haar belangstelling.

Het L. d. H. stond klaar en in Februari gaf het Gouvernement de gebouwen en erven, A.S.I.B. oogstte in de maanden tusschen November en Maart de noodige fondsen en toen werd er niet langer mede gewacht. Zoo zijn wij hier allen heengekomen om Kasijan-Lor, een nieuwe oase voor minbedeelden, te openen en het is mij een vreugde in het hart, dat ik als voorzitter van het Prov. Comité voor A.S.I.B. in Oost-Java hier mijn beste wenschen mag uitspreken voor het groeien van dit blijvend liefdewerk.”

**

Kommandant de Groot dankt spreker voor de vriendelijke woorden waarna hij het dankgebed uitspreekt.

Nadat het gezelschap gefotografeerd is onderneemt het onder leiding van Kdt. de Groot en de andere officieren een rondgang over het terrein en door de gebouwen, om ten slotte voor de beheerderswoning onder het genot van een koelen drank nog eenigen tijd gezellig te vertoeven.

Om 6 uur vertrokken de hooge gasten weer naar Soerabaja. Kort daarop zochten ook de andere bezoekers weer hun haardsteden op.

Wij voldoen tenslotte nog aan een dringend verzoek van den Kommandant met de mededeeling, dat er voor het gesticht een groote behoefte aan kleren en medicijnen bestaat.”

Bronnen langs den Levensweg door Mevrouw DE GROOT.

I. „Lachai — Roi”. „De Levende ziet”.
„Heb ik ook hier gezien naar Dien,
Die mij aanziet?” Gen. 16:13b.

DOOR de onherbergzame, schaduwloze woestijn dwaalt hopeloos en afgeemat de gestalte eener vrouw. Uit de omgeving van Gerar komt zij en zij ziet uit in de richting van Sur.

Het reizen in die streken beteekent een voortdurend zoeken. Het verlangen om spoedig een plaats van verwikkeling te vinden, geeft den vermoeiden reizigers wilskracht vol te houden en voort te gaan, totdat de begeerde oase bereikt is. Een bron of gegraven waterput is reeds voldoende. Gewoonlijk vindt men daar ook struikgewas, dat schaduw geeft. Hoofdzaak is echter: het verkwikkende water. O, welk een weldaad is dat!

Om deze ten volle te waardeeren, moet men zelf in een verzengende hitte door een stoffige woestijn gedooled hebben, zonder lafenis en dan de vreugde gesmaakt hebben van: eindelijk water!

Dieren bezitten zulk een fijn ontwikkeld instinct, dat zij reeds op grooten afstand weten, waar zich water bevindt. Zij vinden dan ook altijd den weg erheen. Deze zelfde eigenschap bezitten in groote mate ook de woestijnbewoners. Niet altijd zijn de sporen van een karavaan in het zand zichtbaar, zeer spoedig worden deze door den wind vervaagd en uitgewischt. Elken dag opnieuw moet een weg gezocht worden.

* * *

Deze zwervende vrouw, Hagar, die daar bij den put nederzank, was zelf een kind der woestijn. Het was echter niet alleen dorst en vermoeidheid, die haar kwelden.

VREDE.

Wat doen de menschen al niet, om vrede te vinden? Maar wat doen zij al niet tevergeefs?

Salomo zegt: „Ik zocht vrede in mijn paleizen en tuinen, in snarenspeel en weelde, in den wellust der liefde; 't was ijdelheid der ijdelheden. Maar rust was mijn deel, toen ik dit had ontdekt: van al wat gehoord is, is 't einde der zaak: vreest God en houdt Zijne geboden.”

Paulus getuigt: „Ik zocht vrede in het ijveren voor secte en wet, maar ik heb vrede alleen in het geloof gevonden.”

Augustinus moet erkennen: „Ik zocht vrede in de lauweren van geleerdheid en roem, en ook in den roes der vermaken, maar geen vrede woonde in mijn binnenste, totdat ik God gevonden had.”

Luther erkent: „Ik zocht vrede door na te leven, wat mij 't klooster gebood, en door zuchtend langs de Pilatustrap op en neder te kruipen. Maar ik heb eerst vrede gevonden, toen mijn hart door 't geloof met God was verzoend.

Ja! 't geloof in den Heer, dat geeft vrede, omdat het ons gevoelen doet, dat wij voortgaan, en het ons bij den angst over het ontbrekende, heenwijst naar het Kruis van Golgotha.

„O, de vrede, dien Jezus geeft,
Gaat ver boven 't aardsch gewin!
En mijn pad wordt lichter steeds,
Naar de mate, dat ik Hem min.”

E. M.

heer of dienstknecht, een ieder kan voor zijn rechten opkomen.

* * *

Laat ons echter in deze, daar in de woestijn rondolende Hagar, het beeld van een menschenziel beschouwen, die door teleurstelling, onbillijkheid in eigen of anderer handelwijze tegen God en menschen verbitterd is en den weg van den plicht verlaat om eigenwillig een anderen weg te kiezen.

Het komt ons voor, dat Hagar weinig licht bezat. Dat zij als Egyptische nog de goden Isis en Osiris aanhing is niet waarschijnlijk, want zij wendde zich niet tot hen om hulp. En waarom zou zij bidden tot Abrahams God? Zou Hij Zich om haar, een arme dienstmaagd, bekommeren? Zeker niet! En zoo — zonder God, zonder geloof, zonder doel en zonder vrede, zit zij daar aan de bron in de wijde eenzaamheid der woestijn.

Om haar lichamelijken dorst te lesschen, had zij water gevonden, doch haar ziel was onbevredigd hard en onbevredigd gebleven. Zou eenig mensch ooit haar recht doen wederbaren? Wat moest zij doen met haar leven, met het kleine wezentje, dat straks geboren zou worden! Wat een problemen, wat al vragen! De ziel zonder geloof waant zich spoedig eenzaam en vergeten, daartoe is het niet noodig in de eenzaamheid te verkeren. Middenin het stadsgewoel, in de drukte van het alledaagsche leven, omgeven van vrienden, ja zelfs onder de meest gunstige levensomstandigheden kan die rusteloze angst van innerlijke verlatenheid ons overvallen.

Doch het zoeklicht van de eeuwige barmhartigheid Gods dringt door den donkersten nacht heen, het breekt zich baan tot in de meest verborgen schuilplaats der ontmoediging, tot in de donkere hopen van schuldbesef en bitterheid. Het zendt zijn stralen over de verschroeiende velden van de geestelijke woestijn, die daar is in het binnenste van elken mensch, die den levenden God niet kent. Deze reddende genade treedt ons tegemoet in de gestalte van den engel, die tot Hagar kwam.

Zij, de onrechtvaardig behandelde, de vergetene, de ongehoorzame, zag plotseling, dat er toch iemand was, die zich voor haar interesseerde, ja meer nog, zich om haar welvaren bekommerde.

Aan deze eenzame bron komt wel eerst de gewetensvraag tot haar: „Vanwaar komt gij en waar zult gij henengaan?” Haar oprechte bekentenis echter opent haar de deur tot zegen. Het is een eeuwige waarheid, dat openhartig bekennen de eenvoudigste weg is. Hoeveel verdriet en ellende zou menigeen zich daardoor besparen! Hoeveel tijd zou ook in het geestelijk leven gewonnen zijn om vooruit te komen! Meer dan een oprecht belijden van schuld vraagt God niet van ons, voordat Hij de bron van Zijn zegeningen voor ons opent. Hagar luisterde naar de beloften haar gegeven en haar ziel werd door den levenden God aangeraakt. „Hij is dus geen doode God, zoals ik dacht. Hij is hier, ik zie Hem, ik hoor Zijn stem, wat Hij zegt geldt voor mij en mijn zoon! Deze God denkt ook om mij, een arme slavin. Heb ik zulk een voorrecht verdiend?” En uit haar binnenste dringt zich het getuigenis: „Ik heb Dien gezien, Die mij aanziet!” Daarom is deze bron genoemd „Lachai Roi”, „De Levende ziet”.

En innerlijk gesterkt door de genade Gods, keert zij naar de plaats van haar plicht terug. Wanneer wij den levenden God toebehooren, krijgt alles een ander aanzien. „Ik leef en gij zult leven”, zegt Christus.

Zullen wij door de woestijn van dit aardse leven gaan zonder bij de Bron des Levenden Gods stil te houden en onze ziel in blijmoedige gehoorzaamheid onder Gods hoede te stellen? „Lachai Roi” is voor de Egyptische slavin een onvergetelijke ervaring geworden. Hoe staat het met ons?

Het zal onzen lezers ongetwijfeld genoeg doen te vernemen, dat een nieuwe artikelen-serie, ditmaal onder den titel: „Bronnen langs den Levensweg”, door mevrouw de Groot, in onze Strijdkreet zal worden opgenomen. Moge er veel zegen van uitgaan!

R.

VRAGEN.

EENZAAM?

Niet met mijn Heiland en Heer aan mijn zijde.

DROEVIG?

Niet, waar nog harten een troostwoord verbeiden.

VERMOEID?

Niet met Zijn sterken arm, waar 'k op kan leunen.

BEVREESD?

Niet met Zijn kracht, die mij wil ondersteunen.

GELUKKIG?

Hoe dwaas en hoe nutteloos, al deze vragen. Immers, met God kan ik alles wel dragen. Heeft Hij dan niet de belofte gegeven, Beide voor dit en het komende leven, Dat voor Zijn kind'ren Hij teeder zal zorgen, Niet slechts in 't heden, maar ook voor het morgen?
Ja, dat Hij met hen zal zijn al de dagen.
Wat zouden wij Hem dan meer kunnen vragen?

M.W.K.B.

ALTAAR DIENSTEN

geleid door

den CHEF-SECRETARIS en mevr. RIDSDDEL.

BANDOENG I.

DE herinnering aan den Altaardienst van enkele jaren terug, toen de Chef-Secretaris en mevrouw Ridsdel juist uit Europa aangekomen, dezen dienst leidden, deed ons ook op Zondag 2 Mei groote zegeningen verwachten, waarin wij niet werden teleurgesteld.

Na opening en inleiding door den Chef Secretaris, verhaalde deze ons van het doel en de beteekenis der Zelfverloocheningsaanvraag en den Altaardienst. Van kindsbeen af was hem geleerd zich in dezen tijd iets te ontzeggen, waarvan de waarde dan bestemd was voor den Altaardienst, voor het werk van God. In dit licht moeten wij zien, hetgeen wij willen afstaan voor Gods werk, voor dat groote doel; dat Zijn Koninkrijk daarmede gebaat zal zijn en dat wij juist in dezen Veldtocht naast onze krachten ook onze gaven blijmoedig den Heer zullen offeren.

Tijdens het zingen van een lied werd een ieder in de gelegenheid gesteld zijn of haar gave op het eenvoudig altaar, van ruwe steenen opgetrokken, te brengen.

Plechtige oogenblikken, gewijde momenten, heilige stonde, toen het geofferde in gebed den Heer werd opgedragen. Dat het een Gode welgevallig offer moge zijn!

Een Bijbelwoord door mevrouw Ridsdel gebracht is altijd rijk aan gedachten.

Zij sprak dezen morgen over het eerste gedeelte van den morgen: „de genade van onzen Heer Jezus Christus.”

Met duidelijke voorbeelden uit den bijbel werd het gesprokene verhelderd, ons daarmede de waarheid van deze woorden aantoonende.

„Het was een pracht morgen!” dat was het beste getuigenis van deze samenkomst.

In de avondmeeting werd nog eens de gelegenheid opengesteld voor het brengen van de gave, waarvan ruim gebruik werd gemaakt. Adjudant Steen sprak een duidelijk woord van persoonlijk getuigenis, waarna de Kolonel het bijbelonderwerp behandelde.

E. M.

BANDOENG II.

Op Zondag 10 Mei leidden de Kolonels den altaardienst in korps II. Het was een gezegende dag. Des morgens bepaalde de Kolonel ons bij de vreugde van te mogen geven, terwijl mevrouw Ridsdel uit den schat van Gods Woord ons rijke lessen meegaf. Op kennelijke wijze was de werking van Gods Geest merkbaar.

's Avonds was de zaal vol en met groote aandacht werd geluisterd. Terwijl een toewijdingslied gezongen werd, brachten allen hun gave tot het altaar. Dat velen zich voor dezen dienst reeds lang tevoren hadden bereid, bleek uit de goed gevulde spaarpotjes, die gebracht werden in allerlei vorm en kleur. Een gave met liefde gebracht mist nooit den zegen Gods en die was dan ook rijkelijk ons deel dien avond.

Mevrouw Rosenlund zong een mooien solo, waarna de Kolonel met grooten ernst de aanwezigen den weg des Levens toonde. Twee makkers gaven gehoor aan de uitnodiging om tot den Heiland te komen.

P. B.

SEMARANG

Ooglijders-Hospitaal.

De Altaardienst in ons korps was zeer gezegend. De zaal was tjokvol. Een zeer treffend moment was het, toen de menschen hun gaven brachten. Hoe werd ook geluisterd naar Gods Woord, dat niet slechts sprak van een offer in geld, doch bovenal van een leven toegewijd aan den Heer! Het zangkoor zong een mooi toewijdingslied.

's Avonds was het vaarwel van de Adjundants Sariman, die ongeveer 9 jaar in het Hospitaal werkten. Verschillende officieren en de P.V.-Leider spraken een hartelijk woord. De hoofdtoon van het getuigenis der Adjundants zelf was: „Waar, Hij leidt, zullen wij volgen”. De drie oudste meisjes, padvindsters en korpskadetten zongen tezamen.

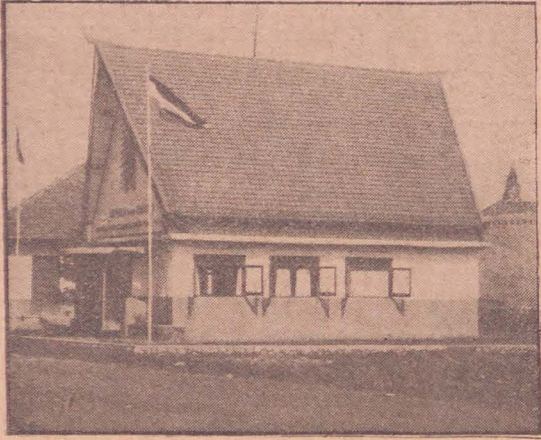
De opkomst bewees, hoe onze makkers geliefd waren. De Heer zegene hen op Kasijan!

EEN NIEUW GODSHUIS.

Kommandant en mevrouw De Groot leiden de eerste bijeenkomsten in de nieuwe zaal te CHERIBON.

Zaterdag 2 Mei was een bijzondere dag voor Cheribon. Een lang gekoesterde wensch ging in vervulling door de opening van een eigen korpszaal, waar het Evangelie aan de inheemschen zal worden verkondigd. Kommandant en mevr. De Groot, benevens enkele Hoofdkwartier-officieren waren overgekomen om deze plechtige opening te leiden.

Velen hadden gehoor gegeven om hierbij tegenwoordig te zijn. „Het gebouwtje”, zoo zegt „Het Noorden”, „is het mooiste en beste te Cheribon geworden om er bijeenkomsten te hou-

De nieuwe zaal.

den. De stoelen zijn zoo gezegd „eigen fabrikaat” en werden vervaardigd in de Werkcentrale te Bandoeng.”

Na het openingslied en gebed las Brigadier Lebbink den 146sten Psalm voor, waarna de Kommandant het woord nam en memoreerde, hoe jaren lang gewerkt was om een eigen zaal in Cheribon te bezitten. Het Interna-

tionaal Hoofdkwartier had uit het Zendingsfonds zijn deel gedaan en zoo was dit gebouw verrezen. De Kommandant droeg het daarna op aan God met de bede, dat velen daar tot het Licht gebracht zouden worden.

Resident en mevr. Van der Plas, burgemeester en mevr. Kuntze, Ds. Van der Linde en nog enkele autoriteiten waren in de zaal aanwezig.

De Resident was de eerste spreker en uitte in gevoelvolle woorden den wensch, dat het Leger des Heils een blijvend en gezegend werk in Cheribon zou mogen verrichten. Hij noemde het nieuwe gebouw, „sober en schoon, een symbool van het werk van het Heilsleger”.

Daarna sprak de burgemeester en gaf ook in hartelijke, welgemeende woorden zijn blijdschap over deze opening te kennen en wenschte ons Gods zegen op den arbeid.

De predikant, Ds. v.d. Linde, sprak zijn vreugde uit bij deze gebeurtenis tegenwoordig te zijn en uitte den wensch, dat grenzen tusschen kerk en Leger niet meer zouden bestaan, maar allen één in Christus, het werk zouden verrichten in Gods koninkrijk.

Na sluiting van deze bijeenkomst werd onder het serveeren van verfrischingen, nog eenigen tijd gezellig nagepraat. Hier kwam vooral tot uiting, dat het Leger vele vrienden heeft in Cheribon; de geest van eenheid deed weldadig aan.

* * *

Zondagmorgen bracht ook de heilsoldaten en Legervrienden bijeen in de Protestantsche kerk, waar Komman-

dant De Groot het woord Gods predikte.

Zondagavond zou de eerste heilsbijeenkomst gehouden worden in de nieuwe zaal. Groot was de verwachting en deze werd niet teleurgesteld. De zaal, plaatsbiedend aan 120 personen was meer dan bezet, terwijl buiten een minstens evengroote schare luisterde. Wat werd er hartelijk gezongen en met welk een aandacht alles gevolgd. De Zangbrigade zong een mooi Maleisch lied. Deze heilszangers zullen in de toekomst ongetwijfeld een groote hulp zijn voor het korps! Het was ook prettig op te merken, dat de zendelingen en pandita's van de plaats door hun tegenwoordigheid en gebed medewerkten.

Was het de Kommandant, die des morgens in de kerk het Evangelie predikte, ditmaal was het de predikant, die in de Legerzaal Gods Woord bracht en den zondaar trachtte te overtuigen en tot overgave te brengen. Gods geest werkte zichtbaar, toen de Kommandant daarop de vraag stelde, wie zich voor God wilde buigen en vergeving van zonde ontvangen. Een Chineesche man stond vrijwillig op en kwam naar voren, gevolgd door vele anderen.

Met veel dank aan God kunnen wij terugzien op deze bijeenkomsten. Wij wenschen de bevelvoerende officieren, Kapitein v.d. Herik en zijn Luitenant, Gods rijksten zegen toe en voegen daarbij de bede, dat in deze nieuwe zaal vele kostbare zielen voor God gewonnen mogen worden.

M.L.-V.

EEN WOORD

Waarde Makkers en Vrienden,

Gaarne wil ik mijn dank uitspreken voor de pogingen, welke in het werk zijn gedaan. Aanvraag te doen slagen. God heeft gebed verhoord!

Het is treffend, hoe in deze tijden groter plaats zijn gaan innemen. Zeker is het doelwit te bereiken, dan zal dit, voor ons zijn aan het groote aantal kleine bijeenkomsten. Nederlandsche gezegde: „Vele kleine vlammen duidelijke gebleken.

Van vele posten mocht ik berichten. Het kollekte tot een goed einde is gegaan. De officieren en makkers nog bezig zijn. Doet dit, wat ik u vragen mag, mijn lieve wijk, grondig af, opdat niemand u zal zijn penningske bij te dragen ten behoeve van het werk.

Nog steeds drukken ons de finantieel vertrouwen de toekomst tegemoet met vreugde te volbrengen, tot heil van ons allen.

En nu, makkers, alle krachten inspannen. „Wereld voor God” — Veldtocht, doe en nog vele zielen voor onzen Heer.

Moge God u

Steeds de U

J. V.

DEN HEER

Kommandant en mevrouw De Groot met de Bandoengse troepen.

DE HEILSBOODSCHAP IN MALANG GEPREDIKT.

Onze kommandants leiden een gezegende samenkomst met de Malangsche troepen.

Aansluitend op de opening van de nieuwe inrichting „Kasijan” bij Djember, brachten onze Kommandants een bezoek aan Malang. Een bijzondere samenkomst werd gehouden in de bovenzaal van de Prot. Kerk. Vele belangstellenden waren opgekomen, waaronder wij o.a. den dd. Resident, den HoogEd. gestr. Heer Harting, en den Edelachtbaren Heer, burgemeester Boerstra met echtgenooten opmerkten.

Nadat door de aanwezigen staande een lied was gezongen, ging Adjudant Palstra voor in gebed. Het zangkoor gaf een lied ten beste en vervolgens kwam de leider der bijeenkomst aan het woord. De Kommandant sprak eerst de autoriteiten toe en zeide voorts in het algemeen, dat het hem een bijzonder groot voorrecht was om weer een avond te midden van de vrienden te Malang te zijn.

Daarna stond hij een oogenblik stil bij den grooten maatschappelijken en geestelijken nood in onzen Archipel, nog geheel vervuld van de openingsplechtigheid te Djember.

Hierna was het woord aan mevrouw De Groot, die over het geestelijk leven sprak, overtuigende woorden, welke een ieder ter harte kon nemen. Zij wees de aanwezigen op de onmisbaarheid van God; het waren ontroerende woorden, die niet nalieten indruk te maken. De Kommandant sprak daarna naar aanleiding van den tekst: „Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen.”

Het was goed naar den spreker te luisteren. Terwijl hij de verschillende figuren uit het Oude Testament schilderde, wees hij erop, hoe zij allen in de moeilijkste omstandigheden des levens hun bescherming bij God gezocht hadden en noodigde allen uit ook deze bescherming te zoeken. Na deze uitnodiging werd met de toewijding van het lied „Ik wil U toebehooren” gesloten, nadat nog het dankgebed was uitgesproken.

„Een Malanger”.

Een groep Jongelieden — werkers in Malang.

Godsdienst in huis.

Bisschop Mann van Pittsburg zeide nog niet lang geleden: „Indien mij werd gevraagd, waaraan naar mijn meening de Kerk heden ten dage het meeste behoefte heeft, zou ik zonder aarzelen antwoorden: aan een opleving van den „huisgodsdienst”. Laat ons nooit vergeten, dat het Evangelie van Jezus Christus, de openbaring, die Hij geeft van het wezen Gods, van Zijn betrekking tot ons, is ingesteld op de onderlinge familieverhoudingen. Wat kunnen wij beter doen in deze bijzondere tijden, dan een nieuwe bladzijde te beginnen?

Een van de stappen in de goede richting, waarvoor het in duizenden gezinnen hoog tijd wordt, bestaat in het herstel van het familie „altaar”. Waarom zoudt gij heden niet aanvragen Christus te verheffen als Hoofd van uw huis? Niets kan werkelijk de plaats innemen van het dagelijks bidden en het dagelijks lezen van Gods Woord

in den familiekring. Sommigen onzer kunnen er God voor danken, dat zij opgegroeid zijn in een gezin, waar dit een heerlijke, krachtgevend werkelijkheid was en wij zijn nooit aan den heiligenden invloed ontkomen. Waar iedere gemeente bestaat uit menschen, die tot een of ander gezin behooren, kunnen wij onmogelijk méér godsdienst in de Kerk verwachten, dan die, welke gevonden wordt in de families, waaruit zij is opgebouwd. Niemand kan de zegeningen schatten, die voort zouden vloeien uit een hernieuwd opleven van den godsdienst thuis beoefend, in een tijd, waarin de omvang van den geestelijken nood algemeen erkend wordt. Wij kunnen geen oplossing der geestelijke problemen verwachten in gezinnen zonder gebed, zonder bijbellezing, zonder Christelijke lectuur, zonder den geest van aanbidding en toewijding.”

Hoe staat het met uw gezin?

„De Boodschapper”.

OFSCHOON niet tot het Leger des Heils behoorend, hadden enkele Legervrienden toch het verlangen te kennen gegeven hun eerstgeborene, een fijnen jongen, aan God te wijden in het Leger en zij hadden den Kommandant gevraagd deze plechtigheid te leiden.

Waar de ouders beiden Engelschen waren, werd de dienst gedeeltelijk in de Engelsche, gedeeltelijk in de Nederlandsche taal gehouden, wat mede een bijzonder karakter gaf aan dezen Zondagmorgen. Verscheidene familieleden, zoowel als vrienden der gelukkige ouders gaven door hun tegenwoordigheid blijk van hun belangstelling.

Het was een wijdingsure, die vooral de jonge vader en moeder niet spoedig zullen vergeten. Menigmaal in de toekomst zullen zij ongetwijfeld terugdenken aan dit heilige oogenblik, toen zij staande naast den Kommandant op het platform, de belofte gaven, rustig en bewust, om hun lieven jongen in de vrees des Heeren op te voeden. Toen

INTERNATIO

DE GENERAAL leidde op Goeden Vrijdag bijzondere samenkomsten in Oldham en Manchester. Groote scharen vulden telkenmaal de zaal en reeds een half uur voor de uitnodiging, om tot een beslissing te komen, kwamen drie jonge mannen vrijwillig naar voren.

JAPAN.

Commissioner Yamamuro, die om gezondheidsredenen zich een tijdlang aan den actieven dienst heeft moeten onttrekken, is nu in zooverre hersteld, dat de Generaal hem weer het Leiderschap van Japan heeft kunnen overdragen. Dit heeft groote vreugde en voldoening gewekt onder onze makkers aldaar die een groote vereering voor den Commissioner hebben.

VAN DANK.

reken voor de krachtige, vereende gesteld om de Zelfverloochenings-onzen arbeid gadeslagen en ons

tijden de kleine giften een steeds Zoo wij al in staat zijn het gestelde een niet gering gedeelte, te danken dragen. De waarheid van het oude intjes maken één groote" is weer

icht ontvangen, dat de Jaarlijksche ebracht. In andere posten zijn de e laatste schoven binnen te halen. et allen spoed! Werkt uw district, d de gelegenheid onthouden worde ehoeve van de voortzetting van ons

nancieele lasten; toch gaan wij vol en zullen voortgaan onzen arbeid l van Indië's bevolking!

n, alle aandacht gegeven aan den opdat wij ons deel ten volle zullen Koning mogen winnen!

zegenen!
Twe in den Strijd,
W. de Groot
Commissioner.

GEWIJD.

oot leiden een Oprachtdienst in DENG I.

daarop onze Leider, vergrijsd in den jarenlangen arbeid voor God in het Leger, den kleine in zijn armen nam en hem opdroeg aan den Heer, voelden allen den diepen ernst van dezen Oprachtdienst. Geve God den ouders kracht en genade hun belofte na te komen van dag tot dag!

„Het kleuter-zangkoor" zong daarna de roerende kinderbede:

„Dierb're Jezus, zacht en goed"

Zie nu in ontferming, Heer,
Ook op mij, een kind terneer!"

Daarop sprak mevrouw De Groot de ouders in het Engelsch toe. Eenvoudig en duidelijk bracht de Kommandant dan naar aanleiding van het bijbeoord de taak van alle ouders naar voren, doch wees ook op Hem, Die alle wijsheid wil geven die taak goed te vervullen. Het was een uur, waarin menige belofte vernieuwd, menige teere snaar werd aangeraakt en waarin naar wij gelooven ook velen een nieuwe toewijding maakten.

NAAL
EGERNIEUWS.

DE VER. STATEN.
Gedurende de laatste overstromingen in het Zuiden van de Ver. Staten, heeft het Leger des Heils zijn volle medewerking verleend bij het hulpbetoon. In één plaats werden meer dan 11.000 menschen geholpen aan voedsel en kleding.

NEDERLAND.
Mr. Hugh Redwood, die als president van den Bond van Barmhartigheid in Londen en door zijn boeken, o.a. „God in the Slums", bij vele van onze lezers geen onbekende is, heeft Holland bezocht in verband met een belangrijke vergadering. Den Zondag bracht hij door in den Haag en woonde drie bijeenkomsten in korps I bij, waarin hij het Bijbelgedeelte behandelde, wat tot grooten zegen was.

„WANT IK BEN HONGERIG GEWEEST EN GIJ HEBT MIJ TE ETEN GEGEVEN". . . . . Matth. 25:35a.

Werk achter de schermen in de Asib-gaarkeukens te Soerabaja. — Mevrouw Kuneman op bezoek. Meer dan 500 porties per dag.

VOR dezen arbeid der liefde vindt de bereidwillige hand overal ruimschoots gelegenheid, ook hier in Nederlandsch-Indië.

Onze officieren bepalen hun activiteit dan ook niet uitsluitend tot hun eigen inrichting of tehuis, wanneer zij de kans zien elders hulp te bieden. En zoo hebben Majoor en mevrouw Brandt van de leprozerie te Semaroen (Soerabaja) in samenwerking met het Asib-comitee een mooie taak gevonden voor enkele uren per dag in de Asib-gaarkeukens.

Mevrouw Kuneman, de presidente van het Asib-Comitee in Oost-Java bracht met den heer Ockers, voorzitter van het plaatselijk comitee, een bezoek langs deze gaarkeukens en gaarne nemen wij omtrent dit bezoek een en ander over, wat hierover verscheen in het Soerabajaasch Handelsblad. Wij laten nu den pers-man aan het woord.

„Grijp toch de kansen door God u gegeven!
Kort is uw zijn hier, de tijd snelt daarheen.
Wat toch blijft over, o zeg, van dit leven?
D'arbeid der liefde, gedaan om u heen!

Men doet zich te goed.

Het menu wordt zooveel mogelijk gevarieerd. Hoofdvoedsel blijft rijst, doch in de sajoer wordt dagelijks verandering gebracht, terwijl het vischje wordt vervangen door tempeh of tahoe. Zoo is het mogelijk om in dit 3 cents menu, want meer krijgt het Leger des Heils niet per portie (inclusief distributie) ook voor de armsten nog eenige variatie te brengen.

De verdere tocht.

Na Pekoelen, dat tot de armoedigste districten behoort, ging de tocht naar Pesapen, waar de uitdeeling in de open lucht geschiedt.

De centrale.

Weer de Fiat in en thans met een flink gangetje naar Kapassan in de kampong Seng, waar de Centrale keuken van de gaarkeukens van het Asib gebouwd is. Om de aandacht van gevoelens van onveiligheid af te leiden vroegen wij den heer Brandt naar zijn nationaliteit. „Wel, ik ben een Zweed, mijn vrouw is een Amerikaansche en wij zijn in China getrouwd". Men kan moeilijk spreken van een romance in a nutshell, dat verhindert het afstands-begrijp, doch romantisch klonk het.

Een laatste scherpe zwaai van den auto voerde ons een kleinen weg in, aan het einde waarvan de keuken is gebouwd.

10 Cent beteekent 3 porties.

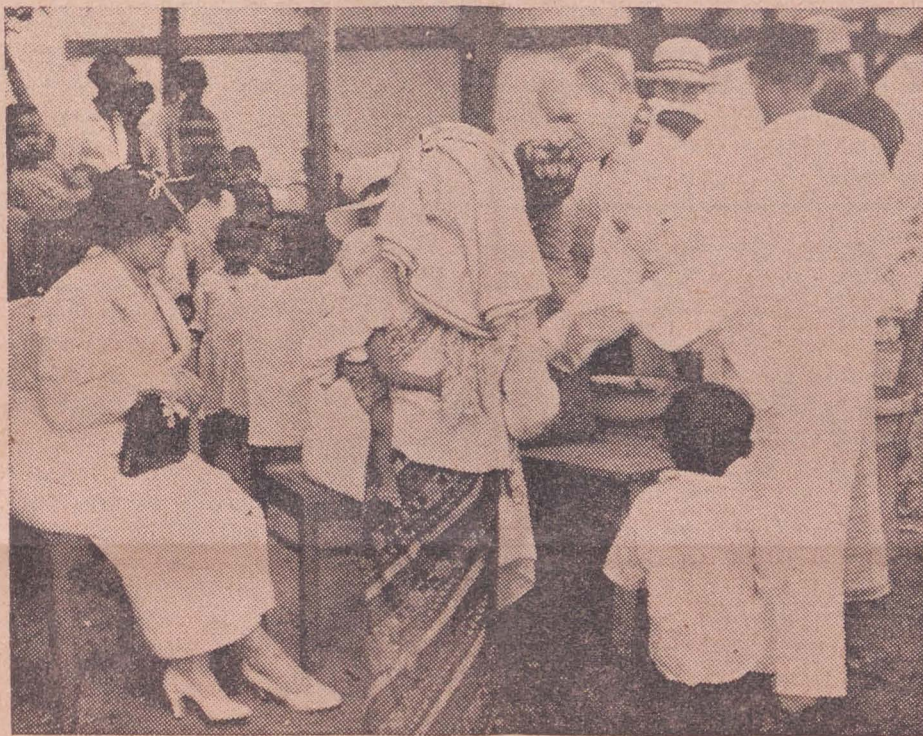
Mevrouw Kuneman is getroffen door den eenvoud en praktischen zin, welke de hoofdprincipes vormen van deze voedselvoorziening en betreurt het, dat er nog zoo weinig geholpen kan worden door de beperktheid der middelen. Propaganda is noodig en vooral onder de beter gesitueerde Inheemsche bevolking. Elk dubbeltje meer vaste inkomsten beteekent 3 porties voedsel per dag meer en naarmate het aantal porties stijgt, kan er goedkooper gewerkt worden, omdat de vaste lasten praktisch dezelfde blijven.

De heer Brandt vertelt ons, dat dan de mogelijkheid niet is uitgesloten om de voedselporties voor 2½ cent te leveren, waardoor de werkzaamheid zich nog meer kan uitbreiden. Vreugde om de winst van een halven cent ten bate van arme, hongerige Inlanders, ziehier een leidmotief van het liefdadigheidswerk van het Asib.

Alles even hygiënisch.

Het is niet veel meer dan een pondok met een pannen dak, waaronder een steenen oven is gemetseld voor het stoken met hout. Alles zeer eenvoudig en praktisch opgezet. De keuken staat onder leiding van mevrouw J o r d a a n, een lid van het Amboeische Leger des Heilscorps, voor wie bij de keuken een woonvertrek van gedek is gebouwd, waarachter de kleine rijstgoedang ligt. In een behoorlijk af te sluiten bergplaats ligt de voorraad gehakt brandhout, genoeg voor ruim drie maanden en zeer goedkoop geleverd door het Boschwezen. De Marine stond solide etensketels en pannen in bruikleen af, terwijl voor den aangel van een waterleiding de gemeente alle mogelijke faciliteiten verleende. Voor den afvoer van het wasch en spelwater werd een septic-tank gebouwd, waardoor verontreiniging van het erf werd voorkomen. Alles ziet er helder en netjes uit. De tempehmakerij is in vollen gang en vele kilo's liggen te drogen om te dienen voor het menu van den volgenden dag.

„De dienst van Christus, is de zaak van mijn leven,
De wil van Christus is de wet van mijn leven.
De tegenwoordigheid van Christus is de vreugde van mijn leven,
De roem van Christus is de kroon van mijn leven."

De uitdeeling op Pesapen; Majoor Brandt in actie.

Pekoelen.

Pekoelen was de eerste pleisterplaats; deze ligt in het hart van de kampong Pekoelen.

Voor een klein steenen huis wacht een groep mannen, vrouwen en kinderen, allen met de witte Asibkaart in de hand en voorzien van pannetjes, schalen en borden. De armsten behelpen zich met een pisangblad of een tot een toet gevouwen oud stuk papier.

De P.G.D.-wagen, waarmede het eten in groote ketels wordt vervoerd, is juist gearriveerd. De uitdeeling kan beginnen. De heer en mevrouw Majoor Brandt van het Leger des Heils, geassisteerd door een inlandschen bediende zorgen, dat de borden en pannen vlug worden gevuld. De heer Ockers en mevrouw Soe bro to houden een wakend oog, dat geen ongelegitimeerde vrager meeschuift en dat op de kaarten de datum van verstreking behoorlijk wordt afgestreept.

Mevrouw Kuneman ziet belangstellend toe, helpt af en toe mede en overtuigt zich van de goede kwaliteit van het eten.

Wij vernemen, dat de aanvraag voor voedseluitreiking de mogelijkheid tot plaatsing reeds verre overschreden en dat de aanvankelijk begroote 400 porties eten, reeds tot boven de 500 zijn gestegen.

Oorspronkelijk was gerekend op 100 porties per uitdeelingsplaats, doch hier in Pekoelen alleen varieert het aantal op kaarten uitgedeelde porties van 150 tot 180.

Voor ons bezoekers een heel wat luchtiger en frisscher observatieplaats dan Pekoelen.

De post Pesapen.

Hier heeft het Asib van bamboe en atap een pondokje opgetrokken, waarin bij regen de uitdeeling kan plaats hebben. Bij onze aankomst stond al reeds een file behoeftigen met de waardevolle witte Asibkaart in de hand. De potten en pannen zijn een trieste uitstalling van goedkoop Japansch emaille. In sommige pannen zitten gaten waar je een vinger door kan steken, doch de rijst is barmhartig en valt er niet door.

Holland's trots.

Te Pesapen zwaait mevrouw De Jong, echtgenote van den adsp.-controleur, op krachtige wijze den scepter. Elken dag regelt en controleert zij met mevrouw Majoor Brandt de voedseluitdeeling te Pesapen en Boeboetan. Jeugdige Hollandsche activiteit en idealisme welke een zelf aanpakken niet schuwen, zijn hier de motorische krachten van het liefdadige werk. 70 tot 100 porties worden verstrekt en zoodra de laatste kruimel rijst is uitgedeeld, stappen de dames in de Fiat om naar Boeboetan te gaan en is de Fiat somtijds niet aanwezig wat nood, dan wordt meegereden in den P.G.D.-wagen tusschen de etensbussen.

Naasteliefde kent geen trots of standsinbeelding.

TWEEDE LANDDAG OP DAGO

onder leiding van
KOMMANDANT EN MEVROUW DE GROOT.

„Als Heer, ik zie de werken Uwer handen,
Het gansch heelal, door U eens voortgebracht,
Elk levend wezen in die grootsche schepping,
Die Gij bestuurt met wijsheid, liefd' en macht:
Dan juicht mijn ziel van vreugde keer op keer:
„Hoe groot zijt Gij, o Hemelheer!

DIET was een der liederen gezongen door de Gitaar-club in de morgensamenkomst onder de ruischende bamboes op Dago! Maar het was ook ongetwijfeld voor velen der aanwezigen de onuitgesproken ziele-taal, toen zij Bandoeng achter zich latend in de vlakke, met de vlugge demmo's, atax, opelettet zich spoedden naar het Landdagterrein. Wie God liefheeft, komt als van zelf altijd onder de bekoring van Zijn „grootsche schepping" en op een helderen Indischen morgen naar Dago rijden en den blik laten gaan over de valleien en bergen is verheffend — stemt de ziel tot aanbidding. De club jongens van de Werkcentrale, die geloopt heeft, heeft wellicht nog het meest daarvan genoten!

Zoo zijn er velen met een heilig verlangen den Dago-heuvel opgekomen om een zegen te ontvangen van Hem, Wiens Hemelvaart wij zouden herdenken.

- De Vlaghijsching.

't Was al gauw druk. Steeds kwamen nieuwe clubjes aan. Blij kindergelach, het stemmen der gitaars, zacht repetereen van de P.V.-groepen, vermengden zich met het begroeten van vrienden en kennissen. Twee vlaggen, de Leger- en nationale vlag, wachten aan de hooge masten op ontplooiing. Klokslag acht klonk het: „Geef acht!", de touwen werden getrokken en even later wapperden de heldere kleuren tegen den nu reeds strak-blauwen hemel.

De Chef-Secretaris, Lt. Kolonel Ridsdel, leidde den bidstond. Het hart was gestemd tot zingen en spoedig kwamen allen naar dit centrum en schaarden zich bij de officieren en padvindsters om Jezus' liefde te bezingen. De een na den ander ging voor in gebed en het was als steeg onze bede regelrecht door de zuivere berglucht omhoog tot God. Brigadier Lebbink las het kalenderblaadje van den dag, wat ons onmiddellijk terug-

FEEST IN MALANG.

De Gezinsbond viert het 2-jarig bestaan.

Op 4 Mei werd deze gebeurtenis in ons korps feestelijk herdacht. Nadat eerst met een lied en gebed was begonnen, werd door mevr. Kapitein Harding Young een welkomstwoord gesproken en werden enkele gelukwenschen voorgelezen o.a. van mevr. Kommandant De Groot en mevr. Lt. Kolonel Ridsdel, de Terr. Gezinsbonds Secretaresse.

Verder werd de avond doorgebracht met het zingen van onze mooie liederen, pakkende voordrachten, verschillende toespraken. Tijdens de pauze werden versnaperingen rondgediend, die goeden aftrek vonden.

Majoor Palm, die onze gast was, sprak daarna een bemoedigend woord uit den Bijbel. Tot slot reikte de Secretaresse van onzen Bond aan alle zusters als aandenken een tekst uit, waarop de woorden:

Daar alleen kan liefde wonen,
Daar alleen is 't leven zoet,
Waar men blij en ongedwongen
Alles voor elkander doet.

't Was een welgeslaagd feest!

De Secretaresse.

SEMARANG I.

Wij hebben gedurende de afgelopen maand enkele nieuwe soldaten verwelkomd uit Bandoeng. In de eerste plaats Lt. Kolonel Brouwer (R). Met groote vreugde werd hij door oud en jong begroet en wij achten het een eer onzen pionier van den Heilsarbeid in deze gewesten in ons midden te mogen hebben. Zijn bezielend woord en zijn gebed laten nooit na een zegen te brengen. Ook Kapiteine Kappers van Oengaran heeft zich bij ons korps aangesloten en nam hartelijk deel aan den strijd.

j.l. Zondag, 17 Mei, hadden wij het voorrecht mevr. Kommandeur Bill (R) in de morgensamenkomst met ons te hebben. Haar Bijbellezing in het Maleisch was zeer duidelijk en vol gloed.

Aan 't eind der bijeenkomst kwamen drie zielen tot den Heer.

Ook in de kindersamenkomsten is Gods Geest werkzaam. Wij prijzen God en gaan met moed vooruit!

O. A.

voerde naar de bergen rondom Jeruzalem en het feit van Christus' heenvaren tot den Vader.

De Conferentie-samenkomst.

Kwart voor negen — tromgeroffel en hoorngeschal! Dit is het sein, dat Kommandant en mevr. De Groot, de leiders der bijeenkomsten op het terrein zijn gearriveerd. De gezamenlijke Padvindsters-troepen hebben hen met het Groot Saluut verwelkomd. Dit trompetgeschal riep ook alle Landdag-gasten naar de plaats der samenkomst. Rustig zocht ieder zijn plekje onder de schaduw der bamboe-boschen. Frisch en koel deed de witte uniform aan van de officieren. Wij zagen er makkers onder van Batavia, Cheribon, Semarang, die deelnamen aan de Gitaar-club of anderszins. Ook heilsoldaten van Batavia, Chineesche dames onder hen, waren gekomen om deel te nemen.

„Zeg mij toch, hoe word ik gansch rein in Gods oog?", klonk het verlangend uit honderden monden. Diepe ernst legde dadelijk beslag op alle aanwezigen en dit diepe begeeren des harten kenmerkte de gansche samenkomst.

Een korte inleiding door den Kommandant met zijn visioen van 3000 deelnemers aan toekomstige Landdagen op dezen Dago-heuvel, deed iedereen zich ook dadelijk „thuis" gevoelen.

Mevr. Lt. Kolonel Ridsdel was de eerste spreekster. Krachtig, bezielend en verheffend was haar woord. „Christus' zegenende handen" was haar thema en zoo levendig bracht zij ons in herinnering, wat deze zegenende Heilandshanden voor een mensch willen doen, dat ons zielsoog Hem van zeer nabij aanschouwde in al Zijn heerlijkheid en macht.

Mevr. Kommandeur Bill, een Australisch officier, die 14 jaar in Indië gewerkt heeft, was als gast met ons. Haar getuigenis in het Hollandsch (kranig Hollandsch was het!) zegende ons. Glashelder was het en het vuur van de ouderwetsche Heilssoldate deed ons goed. „Ik heb den Heer lief met geheel mijn hart!" klonk het. Adjudant Lorier de korps-officier van Bandoeng I kreeg ook een gelegenheid te spreken. Het was een goed woord.

Het Hoofdkwartier-zangkoor, de Gitaar-club, de Kadetten met hun Maleischen zang, brachten de noodige afwisseling tusschen het gesprokene en zegenden ook.

Toen nam de Kommandant het woord. „Getuigen voor Christus", volgens de laatste opdracht des Heeren, was zijn uitgangspunt. Ernstig bracht hij den Christenen hun verantwoordelijkheid in deze onder het oog: het licht zelf ontvangen, uitdragen aan anderen in dezen tijd in het bijzonder, was de taak. Liefdevol dringend was zijn boodschap aan den onbekeerde, pleitend zijn uitnoodi-

ging om tot Jezus te komen. Ondanks de stemmen der spelende kinderen, het snerpen der krekels in de bamboeboschen, werd het „stil" — want God sprak. „Het was goed vanmorgen", hoorde men hier en daar na de samenkomst en het was zoo, want God had gezegend!

De Demonstratie.

Even een rust-kwartiertje. De cantine heeft het druk. Men is overal bezig met het schrijven van ansichten, zegels worden gekocht, en vele vrienden in binnen en buitenland zullen in komende dagen en weken verblijd worden met een groet, met het stempel „Landdag-Dago" ter eere van dezen dag door het hoofdbestuur v.d. P.T.T. vervaardigd.

Spoedig blies de hoorn het „verzamelen" en alle jonge deelnemers haastten zich naar het terras voor het Bataksche huisje. De Kommandant bracht er door het openingslied dadelijk de „Schwung" in, ofschoon hij niet gauw tevreden was. Er waren gasten, de Chineesche meisjes van Batavia II en zij hadden dus de voorkeur. Een keurige stereoefening, begeleid door gedragen melodieën werd rustig en waardig uitgevoerd.

De „Zonnestrallen" zijn altijd zeker van een warm welkom en door de aardige vlag-oefening, die bijzonder correct werd uitgevoerd, verdienden zij dit welkom dubbel.

Tromgeroffel kondigde telkenmale een nummer van de P.V.-groepen aan. De Padvindsters kwamen met een stok-oefening, de Padvindsters marcheerden ons hun motto „Redden en Dienen" voor. Er was ook veel zang, o.a. een pittige marsch door de Kadetten begeleid door trom, gitaar, tambourijn en handgeklap. Dat bracht er goed leven in!

Het slotnummer was wederom voor Batavia II en het was een bijzonder nummer. Niet alle dagen ziet men in Indië een sneeuwman en dat nog wel rustig staande in de volle zon! Vooral het jonge volkje keek met klimmende belangstelling toe, hoe deze sneeuwman echter veranderde in den weldoener van een arm, klein meisje en leefde enthousiast mee.

De tijd ging al te snel, de hitte werd intens en het was al half één, voor den Kommandant het teeken tot sluiten. Er was dank in het hart, dank in het gebed, waarmee deze morgen geeindigd werd. Moge de zegen ervan aan velen worden doorgegeven!

R.

MENADO II.

Het was op Goeden Vrijdag des avonds, dat van verschillende kanten de menschen kwamen om de eerste samenkomst, geleid door onzen nieuwen Divisie-officier Majoor en mevr. Loois, in korps II bij te wonen.

Dadelijk bij het binnenkomen der zaal werd de aandacht getrokken door een kruis, tegen den donkeren achtergrond van het platform.

Majoor Loois wist vanaf het begin op tactvolle wijze in den geest zijn toehoorders te voeren naar Golgotha. De Luitenant las Jesaja 53 voor. Welk een groote, onbegrijpelijke liefde spreekt altijd weer uit dit bijbelwoord! De solo door mevr. Kapitein Boschma, het lied der korpskadetten, de bijbellezing, alles leidde heen naar het kruis en 13 makkers besloten zich opnieuw toe te wijden aan den Heer. Het was een gezegend uur van aanbidding en verootmoediging voor God.

Woensdag 15 April was een bijzondere dag voor de zusters van ons korps. Mevr. Majoor Loois zou n.l. des middags de afdeling van den Gezinsbond installeren. Vanwege den stroomenden regen was het echter bijna onmogelijk de zaal te bereiken; toch waren verschillende zusters gekomen. Kapiteine Boschma werd als Secretaresse aangesteld, waarna mevrouw Loois de betekenissen en het doel van den Gezinsbond uiteenzette. Haar bijbelwoord daaraan toegevoegd bracht grooten zegen.

Moge God ook deze poging tot uitbreiding van Zijn koninkrijk zegenen!

B.

Een lied voor den

„WERELD VOOR GOD" — VELDTOCHT.

Der zondaren Heer kwam op aarde en zocht
De zielen, door satan verleid,
Hij weend' om het kind, door den Vader bemind,
Om een wereld in zonde en strijd.
En nóg zijn er velden met arbeiders schaarsch,
En nóg hong'ren zielen om Brood.
En eenzamen vindt men ook thans overal,
Als schapen, vermoeid en verstrooid.
Te midden der woelende scharen vandaag,
Ziet gij Hem niet staan, 's menschen Vriend?
En wil Hij niet toonen aan elk zoekend hart
Hetgeen tot hun eeuw'gen vrede dient?
Maar wie zal verstaan, als de boodschapper faalt,
Tekort schiet in ijver en gloed?
O, 'k denk aan de zielen, die rondom vergaan,
Voor wie heeft gestroomd 's Heilands bloed.

Door macht noch geweld komt Uw Rijk ooit tot stand,
De wijsheid der wereld vergaat.
't Verstand biedt geen voedsel aan 't hongerend hart,
Geen troost, dien de ziele verstaat.
Verlosser der menschheid, raak nogmaals mij aan,
Kom, Heilige Geest, doop mij nu,
Dat 'k daaglijks mag wezen, in woord en in daad,
Een krachtig getuige van U!

Vrij naar het Engelsch.

E. J. v. Hoogstraten.

Voor onze Korpskadetten!

GESLAAGD

DOOR EEN

GETUIGENIS.

Gordt Gij ons aan met kracht en
moed om voort te gaan,
Te wand'len nu in onze jeugd op
Uw verheven paan.
Maar onze handen sterk tot
d' arbeid, die ons wacht,
En toon ons in onze daag'lijksch
werk de grootheid van Uw macht.

LEER, niet te klagen en te mopperen.
Als je geen goed in de wereld kunt vinden, houd dan het slechte voor jezelf.

LEER, je vrienden met een glimlach te begroeten. Ze dragen vaak reeds hun eigen moeilijkheden en kunnen daarenboven niet ook nog met de uwe bezwaard worden.

LEER, je eigen moeilijkheden tot den Heiland brengen, dan zul je ook aan je vrienden kunnen zeggen, waar zij hun lasten mogen brengen.

„God geeft wijsheid en wetenschap en vreugde den mensch, die goed is voor Zijn aangezicht.”

De Prediker.

LEER lachen. Een goede lach is beter dan medicijn. De wereld is te druk om zich over uw ziekten en zorgen te bekommeren. Als je lacht, is je geest even bevrijd van de lasten die hem drukken.

HOE S O S ONTSTOND.

In deze dagen van gevaarlijke vliegtochten is onze aandacht dikwijls gevraagd voor het draadloos noodsignaal: SOS. Men doet het wel eens voorkomen, of deze drie letters een afkorting vormen van: Save Our Souls. Het signaal is echter een op zichzelf staand teeken.

Het was op de internationale Radio-conferentie te Berlijn in 1903, toen door de Italiaansche afgevaardigden voorgesteld werd als noodsignaal SSSDDD te gebruiken. Een jaar later stelde de Marconi-maatschappij het signaal CQD in voor alle schepen, welke met haar radio-werktuigen waren toegerust; reeds was CQ het internationale teeken, terwijl D de betekenis had van: dringend. Evenals later van SOS, maakte men ook van deze drie letters een toepasselijk zinnetje: Come Quick, Danger. (Kom vlug-gevaar).

Deze roep werd ook door de Vereenigde Staten aangenomen, en bleef in zwang tot de Radio-conferentie te Berlijn in 1906, toen de Duitsche regeering het gebruik van haar eigen noodsignaal SOE bepleitte. Op deze bijeenkomst werd er op gewezen, dat de E, in het Morse-schrift een enkele punt, gemakkelijk door luchtstoringen ongedaan kon worden gemaakt, en het beter was deze letter door een S te vervangen. Twee jaar later werd het teeken SOS eindelijk officieel op een nieuwe conferentie te Berlijn als het algemeene noodsignaal aangenomen.

Maar internationale besluiten treden nooit vlug in werking. Geruimen tijd nog werd het signaal van Marconi toegepast, totdat de radio-telegrafist van de „Titanic”, toen het schip in 1912 zou vergaan, met een SOS om hulp riep, en dit voor andere schepen aanleiding werd om voortaan hetzelfde signaal te gebruiken.

EINDEXAMEN! Het uur, waarop wij een Nederlandsch opstel moesten maken, was angebroken.

We hadden keus uit vier onderwerpen en nauwelijks had de leeraar ons de groote folio's toegereikt, of de meeste hoofden bogen zich en vele pennen krasten.

Enkele oogenblikken later zaten al mijn klasgenooten te schrijven; ik alleen zat met een benauwd gezicht het bord te bestudeeren.

Tien, vijftien, twintig minuten verliepen. Reeds begonnen sommigen hun opstel in 't net over te schrijven en nog had ik een blank vel voor me liggen.

„Kom, jongedame,” zei de leeraar, „je hebt nog maar een half uur.”

„Ik ..... ik ..... weet niets,” zei ik haast stotterend.

„Kom, kom, en anders ben je meestal het eerst klaar.”

Vaak was dat ook zoo, maar vandaag ging het niet! Hoe ik ook trachtte, me bij één der onderwerpen te bepalen, het wilde maar niet lukken. De inspiratie was en bleef weg.

„Nog twintig minuten,” maande de leeraar. O, heden! Wat moest ik beginnen! Een onvoldoende voor Nederlandsch betekende onvoorwaardelijk „stralen”. Hoe verschrikkelijk zou dat zijn! En dan moeders teleurstelling!

Moeder rekende er zoo op, dat ik er komen zou ..... „speelde me door de gedachten.

„In moeilijkheden,” was het derde onderwerp.

Ik zat in moeilijkheden en leelijk ook ..... Toen dacht ik plotseling aan het feit, dat ik een half jaar geleden tot bekeering was gekomen en nog nooit mijn getuigenis had gegeven.

Zou ik het wagen? Ik greep mijn penhouder en met vaste hand schreef ik mijn getuigenis op.

De leeraar keek eens bezorgd mijn kant uit.

„Eerst een groot half uur rondkijken en het laatste kwartier pennen in een „steno-tempo”. Als daar maar iets van terecht komt!”

**

Na een paar uur kwam één van de leerlingen uit een lagere klasse vragen, of ik even boven wilde komen.

Met lood in de schoenen volgde ik hem. Wat zou het zijn?

„Kijk”, zei de leeraar en hij wees me het cijfer onder mijn opstel.

Ik kon mijn oogen niet gelooven. Daar stond ..... ja, heusch! ..... een tien te prijken.

JONGELIEDEN DAGEN.

BANDOENG	21 Juni	onder leiding van Lt. Kolonel en mevr. Ridsdel.
SEMARANG	19 Juli	„ „ „ „ Komm. en mevr. de Groot.
SOERABAJA	19 „ „ „ „ „ „ Brigadier en mevr. Lebbink.	
MAGELANG	26 „ „ „ „ „ „ Majoor Hiorth.	
BATAVIA	26 „ „ „ „ „ „ Majoor Pearce.	
MEDAN	26 „ „ „ „ „ „ Majoor Bridson.	
MAKASSAR	26 „ „ „ „ „ „ Adjudante Schot.	
KALAWARA	26 „ „ „ „ „ „ Adjudant Ramaker.	
AMBOINA	26 „ „ „ „ „ „ Majoor Kyle.	
MENADO	9 Aug.	„ „ „ „ Majoor Loois.

Het Padvinders-Congres in Holland.

Het Paaschcongres werd ditmaal gehouden in den Haag. Lt. Generaal Jhr. W. Roëll inspecteerde de troepen op het Malieveld en reikte aan drie Padvinders den Generaalskwast uit. 1600 Padvinders en Padvindsters namen deel aan den Wijdingsdienst, geleid door Kommandant Vlas in het gebouw voor Kunsten en Wetenschappen. Commissioner Blowers van het Internationaal Hoofdkwartier was eveneens aanwezig.

KLEUTERHOEKJE

NIERGENS ZOO GOED ALS THUIS!

Elsje was een klein meisje, dat erg graag uitging om met haar vriendinnetjes te spelen, inplaats van bij moeder af en toe wat te helpen. Als moeder vroeg om een boodschap te doen, of wat op broertje te passen, mopperde ze en zelfs huilde ze nu en dan. Elsje had een lieve moeder, een grooten sterken vader en een snoezig broertje, zoodat zij feitelijk alle reden had om gelukkig te zijn. Maar — en zoo gaat het weleens meer met kinderen — zij vond bij anderen alles mooier en beter dan thuis.

Op een dag ging zij weer spelen bij haar

vriendinnetje Jetje. Midden onder het spel viel ze en bezerde haar knie, zoodat het bloed langs haar been druppelde. Jetjes moeder kwam toelopen en gaf haar een standje, omdat zij zoo hard huilde voor „zoo'n kleinigheid”. Jetje zelf stond er met een benauwd gezichtje bij en zei, dat ze dat bloed erg griezelig vond. Arme Elsje, wat voelde ze zich ongelukkig, niemand scheen medelijden met haar te hebben!

En toen holde zij naar huis, verdrietig en smerig, terwijl het bloed langs haar witte sokje druppelde. Zij liep regelrecht in moe-

ders armen en — vuil als zij was — nam deze haar op schoot, waschte de gewonde knie en zei lieve woordjes. Haar kleine broertje kwam aangewaggeld en liefkoosde haar, terwijl hij zei: „arme Essie, arme Essie!”

O, dacht Elsje, wat is het heerlijk om thuis te zijn en een lieve moeder te hebben, die je helpt als je verdriet hebt. Ik zal nooit meer weggaan en voortaan bij moeder blijven en liefzijn, want het zijn toch eigenlijk alleen maar vader en moeder, die werkelijk van me houden!

De leeraar moest onwillekeurig lachen, toen hij mijn beteuterde gezicht zag.

„Dit is het beste opstel, dat je me in de vijf jaren geleverd hebt. Dat je goed stellen kon, was mij bekend; maar dit was zeer, zeer goed. Ik kan er niets anders voor geven. Ga nu maar weer rustig aan je andere werk.”

Op de trap zong het me aldoor door 't hoofd: „Heer ik dank U, dat ik een getuigenis bezitten mag.”

Den volgenden Zondag was ik in het korps de eerste, die vrijwillig een getuigenis gaf. Het ijs was immers gebroken? Ik was uit een pijnlijke situatie gered door een eenvoudig en spontaan neergeschreven getuigenis.

Dit las alleen de leeraar, en misschien, bij wijze van uitzondering, ook de directeur of één van de andere leeraren. Maar nu moest ik het vertellen aan allen in die zaal aanwezig, hoe dankbaar ik was, dat God mij een getuigenis in het hart gegeven had.

„k Zal aan and'ren nu vertellen
Van die-liefde, sterk en groot .....”
Een heilssoldate.

VOOR DE PADVINDERS!

'k Liep laatst vergenoegd te fluiten,
Komend uit een Troeplokaal.
Menschen, die 'k voorbijging dachten:
„Daar is 'r eentje aan den haal!”
And'ren zeiden ongetwijfeld:
„Die heeft 't zeker naar z'n zin.”
't Rechte eind was aan hun zijde,
Hoor slechts, lezer, lezerin!

'k Had examen afgenomen,
Dat gebeurt mij nogal vaak.
Tweede Klas-patiënten kwamen
En 'k begon mijn zware taak.
„Wel”, zei 'k „wat weet jij van seinen?
Van 't kompas en van verband?
Ken jij goed je Bijbeldeelen?
Kun jij zwemmen op het land?”
Lieve menschen, 't was geweldig!
't Ging gesmeerd als boter, vet;
'k Hoefde niets dan „ja” te knikken;
't Streng examen was een pret.
'k Moest ze heusch complimenteeren
En ze waren bovendien
Geen jongens, waar 't mooie motto
Slechts van buiten was te zien.

't Gaat zoo vaak op and're wijze
'k Dacht nog aan een jongen toen,
Die warempel was vergéten,
Dat hij zou examen doen.
And'ren zijn er, die vlug kijken,
Hoe men A seint en hoe B,
Hopend, dat men niet zal vragen:
„Een hoe sein je nu de C?”
Aak'lig, slecht en miserabel
Gaat soms 't Tweede Klas erdoor
En de leider moet dan vragen:
„Geef ik dáár mijn tijd nu voor?”

'k Zal nooit zeggen, dat 't examen
't Hoofddoel vormt van onzen Bond.
Geenszins, doch 't geeft mij te kennen,
Wie een jongen is met „grond.”
Is er flink gewerkt, geploeterd,
Dan kun j' op zoo'n jongen aan.
Hij gaat verder, zal vol fut zijn,
Blijft vast op z'n beenen staan.
Jongens, meisjes, maakt nu keuze!
Schaart je aan den werkerskant!
Loop je 't kantje er af, de flinkheid
Houdt bij jullie vast geen stand!

Zijn goede daad!

Leider: Wat heb jij deze week gedaan om een ander gelukkig te maken, Jan?
Jan: Ik ging Zaterdagmorgen naar mijn tante en zij was erg gelukkig, toen ik 's middags weer weg ging!